

- (b) pozostaje to bez wpływu na sprzedaż produktów oznaczonych tym powszechnie znanym znakiem towarowym; oraz
- (c) nie stwarza to zagrożenia dla podstawowej funkcji znaku towarowego polegającej na zapewnieniu gwarancji pochodzenia oraz nie naraża to na szwank tego znaku poprzez podważenie reputacji jego wizerunku lub rozmycie jego cech odróżniających w jakikolwiek inny sposób; oraz
- (d) odgrywa to istotną rolę dla promocji produktu oferowanego przez tego sprzedawcę,

takie posłużenie się znakiem towarowym objęte jest zakresem zastosowania art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy nr 89/104?

- 3) Jak w kontekście art. 3a lit. g) dyrektywy dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd (84/450) zmienionej przez dyrektywę dotyczącą reklamy porównawczej (97/55) należy rozumieć sformułowanie „korzystanie w sposób bezprawny”, a w szczególności, jeśli w zestawieniu porównawczym przedsiębiorca porównuje swój produkt z produktem oznaczonym dobrze znanym znakiem towarowym, to czy korzysta on tym samym w sposób bezprawny z reputacji takiego dobrze znanego znaku towarowego?
- 4) Jak w kontekście art. 3a lit. h) wzmiankowanej dyrektywy należy rozumieć sformułowanie „przedstawianie towaru bądź usługi jako imitacji lub repliki”, a w szczególności, czy wyrażenie to obejmuje sytuacje, w których bez powodowania wprowadzenia w błąd lub używania podstępny dany podmiot podaje jedynie prawdziwą informację, że główna cecha jego produktu (zapach) jest podobna do cechy, jaką posiada dobrze znany produkt chroniony znakiem towarowym?
- 5) Czy w sytuacji gdy przedsiębiorca posługuje się oznaczeniem podobnym do cieszącego się reputacją zarejestrowanego znaku towarowego, a oznaczenie to nie jest łudząco podobne do tego znaku towarowego, w związku z czym:
 - (a) podstawowa funkcja zarejestrowanego znaku towarowego polegająca na zapewnieniu gwarancji pochodzenia nie zostaje naruszona ani nie powstaje ryzyko jej naruszenia;
 - (b) nie występuje narażenie na szwank ani rozmycie znaku towarowego lub jego reputacji, ani nie powstaje ryzyko wystąpienia któregoś z tych skutków;
 - (c) nie ma to wpływu na poziom sprzedaży prowadzonej przez uprawnionego do znaku towarowego; oraz
 - (d) uprawniony do znaku towarowego nie zostaje pozbawiony wpływów uzyskiwanych z tytułu promocji, utrzymania lub umacniania pozycji swego znaku towarowego;
 - (e) lecz przedsiębiorca ten uzyskuje korzyści handlowe wynikające z posługiwania się swym oznaczeniem, ze względu na jego podobieństwo do znaku zarejestrowanego

takie posługiwanie się zarejestrowanym znakiem towarowym stanowi korzystanie „w sposób bezprawny” z jego reputacji w rozumieniu art. 5 ust. 2 dyrektywy o znakach towarowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland), Edynburg (Zjednoczone Królestwo) w dniu 5 listopada 2007 r. — Royal Bank of Scotland plc przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-488/07)

(2008/C 8/16)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Scotland), Edynburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Royal Bank of Scotland plc

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT 77/388/EWG ⁽¹⁾ wymaga, by część podatku podlegająca odliczeniu przez podatnika na podstawie art. 17 ust. 5 była ustalana w stosunku procentowym w skali rocznej oraz zaokrąglona w górę do pełnej kwoty procentowej, w przypadku gdy:
 - a) tą częścią jest część, która została ustalona dla pewnego obszaru działalności podatnika zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. a) bądź b), lub
 - b) tą częścią jest część, która została ustalona na podstawie wykorzystania całości lub części towarów i usług przez podatnika zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. c), lub
 - c) tą częścią jest część, która została ustalona w odniesieniu do wszystkich towarów i usług wykorzystanych przez podatnika dla wszystkich czynności wymienionych w art. 17 ust. 5 akapit pierwszy, zgodnie z art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. d)?
- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi pozwala państwu członkowskim wymagać, by część podatku podlegająca odliczeniu przez podatnika na podstawie art. 17 ust. 5 była zaokrąglana w górę do wartości innej niż kolejna najwyższa liczba całkowita?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.